

K. Harjoittelij.
317. IX. 95.

Ihmeellinen näky,

näytetty ilmestyksessä eräälle tyttärelle

Anna Riisa Ukonsaarelle

Toukokuuksa w. 1876.

Käsna-olteiden ylöspanoin ja kertomusten sekä hänen
itsensä selitysten jälkeen kirjoittanut

J. Ränginen.

Dulussa,
Chr. Ev. Bårdin tykönä, 1876.

31. X. 92.

Journal de la

Assemblée nationale

du 1792

1792

Assemblée nationale

1792

Assemblée nationale

Ei minun ole hyvä minun kerskaamisestani, tulen kuitenkin näkyihin ja Herran ilmoituksiin.

Hän temmattiin ylös paraattisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ei yhdenkään ihmisen sori puhua. Corinth. 12 l. 1 ja 4 w.

Ja pitää tapahtuman viimeisinä päivinä (sanoo Jumala), että minä tahdon muodattaa minun Hengestäni kaiken lihan päälle: ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän, ja teidän vanhenpaanne pitää unia uneksiman. Apost. 2 l. 17 w.

Muistutus.

Tämän ilmestyksen olen minä kirjoittanut sen jälkeen, kuin koko sen ajan läsnä-olleiden ylöspano sekä suulliset selitykset ovat minulle asian walaisseet, nimittäin: Mikko Turunen ja sen waimo, Heikki Kiiskilä ja sen waimo, jotka myös ylöspanonsa alla asian todistamiseksi kirjoittivat walapainoisen todistuksensa. Paitti näitä on myös paljon muita hänen ilmestysensä ajalla käynyt hänen tykönsä, jonka tähden asia on huomattu todeksi. Paawolasfa 24 p. toukok. 1876.

J. R.

Ilmestys.

Pohjanmaalla, Vuohuan kylässä, pidettäisjä jumal-
lista kokousta "Jumaa"-nimisessä mökissä 30 päiv.
huhtikuuta 1876, puhdisti tämä tytär oikein oman-
tuntonsa ja yhdisti itsensä likenimin Wapahajan sa-
kanssa. Siitä palattua tunsi hän ihmeellisiä liiku-
tuksia ja armon tunteja itse tykönsä. Seuraawa-
na sunnuntaina, joka oli 7 p. toukokuuta, tunsi hän
ihmeellisiä liikutuksia sydämessään, ja sanoi, puoli-
päiväsellä oltuaan, kuulleen ylhäältä päänsä päältä
kummallisen kuukan.

Samana iltana pidettiin myös jumalista ko-
kous "Kalliomaa"-nimisessä mökissä, josta hän lähti,
rukousten päätettyä, toiseen huoneeseen. Torpan omis-
taja sattui menemään samaan huoneeseen, jossa hän
näki hänen tiedotoinna makaawan laattialla. Hän-
mästhyneenä tästä käski hän samassa kaffi muuta
hengellisen seurakunnan jäsentä. Nämät, hawaittuansa
hänen tiedotoinna makaawan, alkoivat häntä wir-
voittaa, luullen hänen jostakin rewäsin-laakista men-
neen tainnuksiin; mutta nähtyänsä, ettei mikään aut-
tanut, antoivat he hänen olla rauhassa. Jonku ajan-
takaa alkoi hän nostella hartioitansa, ja tätä teh-
dessä meni suunsa nauruun (autuaalliseen hymyyn).
Sen jälkeen alkoi hän wiittoa käsilänsä hyngähtellen:
"hm, hm!" ja myös nauroi. Sitten hän alkoi kä-

sillään vasemmalta puoleltaan juurikin jotakin pois-
lykätä, jota tehdesään hän itki, ja taas oikealta
puolen wetää tykönsä, jolloin hän nauroi. Nyt alkoi
hän vasemmalta puoleltaan wetää ylitseensä oikealle
puolelleen, sillä hän kurkoitti vasemmalle puolelleen
ja koetti tarttua kiini, jota tehdesään hän itki; mutta
silloin kun hän näytti saavan jonkun kiini, muuttui
murheellinen muotonsa ja itkunsa ihanaksi nauruksi.
Tätä tehdesään kolmannen kerran, hän monta kertaa
koetti saada kiini, mutta kun ei mitään saanut,
laski hän kätensä rintainsa päälle ja itki katkerasti.
Tätä teki hän monta kertaa ja aina itki; mutta kun
hän vihdoinkin sai kiini, nakkasi hän oikealle puolel-
leen niin voimallisesti, että meni kyljelleen, jossa
hän oli hetken hiljaa; waan kohta tuli hän erin-
omaiseen liikutukseen, sillä hän nauroi sydämeästään
ja löi käsiänsä yhteen towin aikaa. Mutta kun hän
jälleen loi silmänsä vasemmalle puolelleen, saavutti
hänen tuskallinen kauhistus ja katkera itku; mutta
kun näytti saavan vasemmalta puolen oikealle jonkun,
muuttui taas murheensa iloksi. Tämänlaista kesti
kaikesta tämän yönä.

Maanantai-aamuna päivän valjetessa sai hän
jälleen taitonsa, tervehti kaikkiä järjestänsä, waan ei
woinut sanaakaan sanoa. Kaswonsa loistivat ta-
wallista kauniimmalta, waan ruumiissaan kumminki
lience ollut jonku wapistus, koska hän uloslähdettyään
horjui, jonkatähden eräs waimo meni häntä saatta-
maan, jolle hän sanoi ensimmäiset sanansa: "Paljon
olen nähnyt, waan en voi vielä kertoa." Tultua
jälleen huoneeseen, sanoi hän erälle unorukaiselle:

"Woi, Matti! missikä sinä epäilet — ja te
kaikki. Mikä olko epäuskoiset, waan uskowaiset. Te,

joitten silmät Herra Herran on awata saanut näkemään synnin kauheuden, ei pitäisi enään palata synnin ja epäuskon tilaan, vaan uskoa itsensä autuaaksi Herrassa Jeesuksessa; sillä, joka epäilee, sen helwetti nielee, — ja woi sitä surkeutta!”

Tämän sanottua waipui hän maata ja nukkui, jolloin hänen saawutti edellinen tila. Hän seisoi taiwaan ja helvetin välillä, ja näki oikealla puolellaan sen kaitasen elämän tien, jota myöten ne harwat walitut waelsivat taiwaalliseen Kaanaan maahan, jonka hän myös näki sanomattomine ihannuksineen, täynnänsä taiwaallisen kunnian rikkautta. Wasemmalla puolellaan näki hän sitä vastaan helvetin tulisen järwen ja (kuten hän silloin sanoi) wiiden sadan syllän lewyisen tien täynnänsä rientävän sieluja kadotukseen. Hän näki jo helvetin piinassa olewan monta tuttua, jotka vielä eläwät täällä maan päällä. Niinpä näki hän erään fortti-powarin helvetin henkien kanssa latelewan tulista fortteja tulen liekkien keskellä tulisella pöydällä. Tämä helvetin kauhea näkö ja siune rientäwäin sielujen suuri joukko kauhistutti niin häntä, että, kun hän loi silmänsä wasenmalle puolelleen, tähtyi hänen aina itkeä; mutta nähdessään oikealla puolellaan taiwaan sanomattoman kunnian ja ne onnelliset sielut, jotka olivat walinneet itsellensä elämän tien, ei hän enään muistanut kadotettuihin surkeutta sen sanomattoman autuuden tähden, sillä niin usein kuin hän loi silmänsä oikealle puolen, muuttui itkunsa nauruksi.

Puolen päivän*) seuduisa alkoi hän selwetä ja nousi istuualleen, mutta puhe oli nytkin pois,

*) Tiiman määriä ei voida tarvolleen sanoa, koska siinä ei ollut kelloa.

sillä hän ei voinut sanaakaan vastata hänelle tehtyihin kysymyksiin; ainoastaan wiittomalla ja päänsä nyökäytyksellä koetti vastata kysymyksiin. Nyt annettiin hänelle wirsikirja, josta hän haki wirren n:o 412. Tästä wiisäsi hän weisattawaksi 7, 8 ja 9 wärsyn. Tästä murtui kaikkein läsnä-olewain sydämmet ja kyyneleet täytti jokaisen silmät. Silloin aukeni hänen kielsensä lukko ja sanoi: "Ulkää itkeä! kaikki synnit ovat anteeksi annetut."

Tämän jälkeen käski hän erään naapurin tyttären wiedä eräälle kortti-powarille terweisiä, että hän näki hänen helvetin tulisessa liekissä latowan tulisia kortteja helvetin henkien kanssa.

Puolenpäivän jälkeen, noin kello 4 paikoilla, waipui hän taas uneen, jossa hän alkoi wietttää samanlaista elämää kuin ennenki, sillä iloinen oli hän katsahtaessa oikealla puolen, waan wasempi puoli oli nytkin murheen ja tuskan kauhistus, sillä katsahdus siune toi heti wesi-wirrat silmiinsä ja koko muotonsa muuttui surkeaksi. Tämänlaista menoa kesti tämän ilta-päivän sekä yön aina päivän wälkenemiseen asti, jolloin hän tuli taittoonsa. Taas annettiin hänelle wirsikirja, josta hän haki wirret: n:o 355, 245 ja 375 wirrestä 12 wärsyn. Nämät weisattua terwehti hän saapuwille tulleet uskowaiset, jota tehdesä hän nauroi, mutta terwehtiesä omaa suruntointa sisaransa, hän itki. Edellämäinittu powari oli myös saapuwilla, joka tarttui hänen käteensä. Silloin häneltä pääsi taas itku, sillä se kowin kauhistutti häntä.

Sitten sanoi hän samalle nuorukaiselle, josta ennenki on jo mainittu: "Heitä pois se synnin takka

seljästäsi; älä kofaa epäuston tunkiota sydämmeesi, sillä sinullakin on sija taiwaassa.”

Tämän jälkeen puhui hän paljon sekä uskowaisille että uskottomille, jota kaikkia ei ole voitu kirjoittaa; mutta viimein kun puhuttiin papeista, sanoi hän perkeleen asuwan uskottomassa papissa ja saarnaawan ulkofullatulla sydämmellä seurakunnalle, josta ei lähde mitään voimaa.

Tiistaina, pantuansa maata ilta-päivällä, nukkui hän jälleen, jolloin hän samoin matkusti hengessä ja sanoi: ”Mäettekö noita kauniita affunoita?” Sen jälkeen lausui hän muutamia sanoja, joiden välissä hän piti melkoisen hengähtyksen ajan.

”Taiwaan salissa pyhain parissa” — alkoi hän — ”Herralle kiitosta weisataan.

Kuoho kiiwuu, kulkainen lafastuu, mutta minun sanani ei koskaan wäsy.

Kaikki, jotka työtä teettä ja oletta raskautetut, olette taiwaan kunnialla kirjastetut.

Autuas on se, joka ei käyskele jumalattomain retkillä.

Mun sieluni iloitsee Herrassa!

Autuas, autuas, autuas on! joka häihin ja eh-toolliselle Karitsan kutsuttu on!”

Näiden sanottua palasi hän jälleen luonnolliseen elämään. Kello kunden paikoilla nukkui hän taas, jolloin hänen elonsa waihtui näkemysten aloille. Nyt hän lausui:

”Kiitosta Isälle! eijaa laulakaat, lunastetut olemme kuoleman kadotuksesta. — Ole turwattu, usko wapaasti, rakas weljeni! sillä uudessa Jerusalemissa sowinto-weren kautta on synnit anteeksi annetut; älä epäile, sillä enhän minä soisi, että helwettiin menet.

Taiwaassa on ilo, joka aina pysyy. Onkosta öljyä lampussasi? — Usko on sydän ja rakkaus on valkea, ja lamppu on sydän.”

Sen jälkeen puhui hän muutamia sanoja tämän maailman surkeudesta ja huohti sitten:

”Kirjoittaa olisi minulla mieli toin maailman surkeudesta, sillä aika on jo tulla teille nousta ylös unesta. Nouse ylös ja walwo ja ole aina valmis.

Kyllä hurstaut Herran tykö tulewat, waan pahat pahaan paikkaan painumat.”

Näiden sanain perästä luki hän melkeen järjestyksessä wirren n:o 99 sekä 290 wirrestä 1, 4 ja 7 wärshyn.

Sen jälkeen puhutteli hän helwetin ruhtinasta perkelettä, joka näkyi hänelle hirmittävässä muodossa: suustansa läihyi tuli ja tulikiven sawu, joka kuultiin hänen sanoistaan, joilla hän puhutteli mainittua ruhtinasta, joita kaikkea ei ole voitu muistoon panna.

Sitten hän taas sanoi: ”Pidä maailma sinun omas, pidä kultas, hopias, ilosi, menosi, kopias; minä Jesuksen huomaa olen ijäti tyydytetty, autuudella rikastettu. Minä näen koko taiwaan täynnä sanomainta kuunias ja ääretöntä rakkautta. Armosta minäkin olen autuas, en anfiosta.”

Sitten huolasi hän: ”Woi sisar! kun sinulla on mustat rikisterit. — Mina me saamme olla pyhäin enfelein seurassa; mutta kun pieniäki menee helwettiin.”

Nyt alkoi hänen elämänsä muuttua merkittävämmäksi kuin koskaan ennen. Wäsemmälle puolen katshataessaan tuli paljon suurempi kauhistus ja surkea mieli kuin ennen. Surkea oli näkemys: kun hän

wasemmalle puolelleen loi silmänsä, muuttui kokenaan hänen muotonsa oikeaksi surkeuden kuwaksi. Näneensä itki hän ja takoi käsiänsä sekä wäanteli ruumistaan juurikuin hirmuisimmasa kuolon taikka helmetin tuskassa. Monta kertaa nosti hän ruumistaan niin, että ainoastaan pää ja kantapää torkkivat maahan sekä walitti surkeasti. Tämä kaikki tapahtui ainoastaan hengesä nähtyjen kauhistusten tähden, sillä ruumiin tuskia eli kipuja ei ole hänellä vähintäkään hawaittu. Wihdoin kuitenkin lakastui nämät kauhiat waiwat ja hänen henkensä pääsi lepoon, jolloin hän lausui: "aina tulee rukoilla eikä wäsyä." Muuta ei hän nyt puhunut; waan päivän waljetessa heräsi hän taas näkemään tätä maailmaa.

Wähää jälkeen auringon nousun, keskiwiikkona, nousi hän ylös terweenä kuin ennenki, tunteematta vähintäkään ruumiin kipua. Sitapäiwällä hän pani maata ja sanoi kaffi erään talon tyttäätä panewan waatteisiinsa ja tulewan hänen tykönsä. Noin kahden tiiman kuluttua tulitiin mainitut tytöt, mutta hän meni taas niinkuin ennenki horrokseen, josta hän vähän ajan kuluttua heräsi ja haki wirren n:rot 20 ja 315, 1—5 wärsyt, joita weisattaessa hän itki katterasti, jota hän ei muulloin weisattaessa tehnyt. Muutoin weisatesa laski hän waan kätensä rintainsa päälle; mutta nyt hän sanoi suruttomain surkian tilan kauhittaneen häntä, johon sanoi olewan syyn eli muistutuksen mainittuiin tyttöin näkemys, jotta hän näki waeltawan helmetin tietä. Tämän jälkeen saawutti hänen taas hirmuinen tuska ja kauhistus, joka oli paljon kauhiampi kuin edellisenä yönä. Tuskan loputtua sanoi hän:

"Ellette te porannusta, menette helwettiin. Ulkollatussa sydämessä asuu perfele. — Israel, toivokaan Herran päälle; sillä Herralla on armo, ja runsas lunastus Hänellä; ja Hän lunastaa Israelin kaikista synneistensä."

Sitten hän taas kamppaili kauran ja monella tavalla perfeleen kanssa; jonka hän viimein Herran Jesuksen omilla sanoilla pois tykönsä manasi, sanden kowalla äänellä: "Niene pois, saatana! sillä kirjoitettu on: Herraa, sinun Sumalataxi, pitää sinun kumartaman ja Häntä ainoata palveleman."

Nyt muutti hän henkensä taiwaan ihanaan asuntoon, jossa hän näki taivaallisen kruununja, koristetun sanomattomilla seppeleillä.

Tuorstain ja perjantain tapahtumista ei tämän kirjoittaja voi antaa mitään tietoa lukijalle, syystä, että minulle annetusja ylöspanosja on epäselvä käsitys näiden vuorokautten kohtaloista, jonka tähden siirryimme lauantai-iltaan.

Lauvantai-iltana pani hän taas maata, jonka jälkeen hän kohta alkoi iloita, joka oli ihana näkemys katsojille. Hän puhui nytkin paljon taivaallisista kruunista, joiden ihanuutta hän ylisti; sanoi myös olewan suuren huoneen täytettynä taivaallisilla kruunuilla ja antajan owella; ken anoo siltä, saa. Nyt hänellä ei ollut wasemmalla puolellakaan wastusta munsta, kun taisteli helwetin ruhtinaan perfeleen kanssa, jota hän pillfasi monella tavalla. Hän näki edesfänsä taiwaan portit awattuna, ja myöskin perfeleen pyrkivän sinne, jolle hän sanoi:

"Sinä, joka olit kerran ylimmäinen enkeli, vieläkö luulet taiwaasen pääsewäsi? Roetappa astua tälle tielle; waan etpä testä. Katsohan tarjasi pe-

rään, että ei kukaan warastaisi; ja vielä minä warastauki. Tuskin sinä tiedät karjasi lukua; mitään, jos joku karjasi kuin täällä olet.” Ja wihdoin sanoi hän jäykästi:

”Yhdellä sanalla minä sinun pois ajan. — Katso kirkkuasi kuin tuli leimuua; tuollahan se pääruchtinas istuu eikä pääsee irti.”

Wähän ajan kuluttua aukasi hän silmänsä ja katsoi kirkkaasti ylöspäin, sanoen:

”Katsokaa tuota kuningasten kuningasta, waan ettekö kärke; se kirkkaampi on kuin aurinko.” Näin hän katsoi kauvan aikaa, sitte hän sanoi: ”Nyt lähdén, enkä tule kuin wasta myöthni.”

Sitten hän monella tawalla surkutteli erästä synnin toweriaan sekä tätäään, ja wihdoin sanoi hän: ”Minkäs minä heille teen, kuin ei he usko kuin minä sanon, waan kyllä vielä kerran herätte. Vielä olisi armon ovi auki; miksi ette kuule Herran ääntä? Suoskaa Wapahtajan ristin juurelle, sillä se on niin katkeran piinan ja kuoleman kärsinyt meidän edestämme, ja maksanut meidän syntimme wiattomalla werellänsä.”

Tämän jälkeen puhui hän viimeiset sanansa, jonka jälkeen hän palasi entisen luonnolliseen elämään: ja juurikuin ennenki hänen kääntymistänsä. Sanat kuului näin:

”Tänne heitän kaiffi nyt — — — kruununifi jätän tänne! — Hywästi heitän Wapahtajani! Hywästi kaiffi! — Ei saa minua unhoittaa! — Isän rakkaan haltuun! — Riitos isälle! minun ja kaiffin edestä. Kaiffi olemma Jesuksen werellä ostetut, ja kaiffi meidän syntimme wanhurstauden ha-meella peitettyt, ettei niitä enään meille lueta eikä

ne meitä enään voi kadottaa, jos me uskomme wawasti ja rukoilemme armoa ja woinmaa. Mutta hän (synti) asuu kuitenkin meissä niinkauwan kuin elämme, eikä tule poisjuuritettuksi ennenkuin tuolemassa. Aina tulee rukoilla eikä wäsyä. Hän on armosta rikas ja laupias, waan jos emme uskolla ottaa armoa wastaan, niin epäilemättä tulemme kadotetuiksi. Kun armon aika peräti poiskulkee ja Herra taiwaan omen kiini sulkee, niin ei auta enään katumaan, waan pitää helwettiin wajoomaan. Koska tullaan tuonelaan ja Herran tuomiolle, siellä wasta saadaan nähdä kuka uskoi Jeesuksen päälle; waan se aika on meiltä peräti salattu. Kaikki minä heitän Herran haltuun. Kaikki kristityt iloitkaat! — Amen sanon ja viimein anon sinulta, o rakas Jeesus!!”

Nämät puhuttuansa awasi hän filmänsä aamupuolessa yötä ja silloin päättyi hänen matkansa hien maailmassa.

Chr. Ev. Bard'in kirjakaupassa:

Kertomus hengellistä liikunnoista Lapissa ja Pohjanmaalla viimeisinä kolmena kymmenenä vuonna. Kirjoittanut R. M. Heikel, pappismies Lapinmaassa. 1 m. 50 p.

Wielä muutama sana Hengellisistä Liikunnoista Lapissa ja Pohjanmaalla. Kirjoittanut Albert Heikel. W. t. p. 25 penniä.

Jumalan suuri armo Kristuksessa, joka tapoituu miheijäiselle, uskomaiselle syntiselle, hänen wanhurskauttamisensa Jumalan edessä. Jonka kolmessa saarnassa on selittänyt Anders Nohrborg. 80 p.

Päivän koitto. Kristin-opin ensi-alkeita lapsuuskaisille, juttelamalla ja keskustellen opetettuja. Englantin kielisestä alkukirjeestä ruotsiksi kääntö ja siitä suomennettu. 1 m. 60 p.

"Saarnaa eläkä säästä!" eli tuhat-vuotissa todistuksia Jumalan pyhästä sanasta, että kaikilla totisilla kristityillä on valta ja oikeus saarnata, profeteerata ja opettaa, ynnä muutamia lauseita Lutherukselta samassa asiassa. Ruotsista suomennettu. 25 p.

Bibliallinen historia, wanha ja uusi testamentti, jonka on, Johan Hybnerin johdon jälkeen, lyhytlyksyydessä luomentanut Gust. Ad. Sægbäck. Neljäs painos. 1 m.

Jaloluontoinen vaimo taikka kertomus yhden amio-parin merkittävistä elämän vaiheista. Mutsaelma S. Rännäriltä. 60 penniä.

Timotheus ja Philemoni. Tarina yhdestä kristillisestä kaksoisparista, jota joutui Turkkilaisten käsiin; kerrottu Genowewan kirjoittajalta. 80 penniä.

Dnnellinen raamatun-lukija. 10 p.

Saarna 2:na sunnuntaina Pääsiäisestä. H. J. N. saarnannut jäähyväis-saarnaksi Karungissa pastori P. O. Grape. 40 p.

Kallit Hunajan pisarat Kallioista Kristuksesta, eli Ba-roitus-jana kaikille. Kirjoittanut Thomas Willcof. 30 p.

Lohdullisia puheen-pitoja uskollisen Sielun-paimenen ja murheellisen sielun wälikä. Kirjoitti Jesper Swedberg, aikanaan piispa Starassa. 80 p.

Merkittävistä kertomuksista urhoollisten ja uskollisten sotamiesten käytöksistä sotapaikaluksessa. 25 penniä.

